

РЕШЕНИЕ

№ 5168

гр. София, 09.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в
публично заседание на 19.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **10416** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ във връзка с чл. 203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по искова молба на С. Д. П., действащ лично и със съгласието на своя баща Д. И. П., като се претендира от Столична дирекция на вътрешните работи изплащане на сумата в размер на 3 600 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди вследствие от незаконосъобразното задържане със заповед № 464зз-116/05.02.2024 г., отменена с решение по АНД № 3548/2024 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта до окончателното изплащане на вземането.

Твърди, че са налице предпоставките за реализиране отговорността на ответника поради незаконосъобразно издадения спрямо ищеца акт. Причинени били неимуществени вреди, изразяващи се в болка в резултат на нанесени удари от полицейски служители, душевни страдания, стрес, уплах, срам, унижение, дискомфорт и притеснения. Акцентираща се върху факта, че лицето е било на 14 години при задържането му, поставено е в непозната и агресивна среда, с ограничен контакт с външния свят и е удряно от зрял мъж със значително по-едро телосложение, поради което е изпаднал с състояние на паника и изолация, безпомощност и уплах. Акцентираща се и върху особената уязвимост, обусловена от неукрепналата психика. Сочи се промяна в поведението – затвореност, пълно отдръпване от обичайните социални и училищни дейности, загуба на концентрация и мотивация, доверие към органите на МВР. Ограничено било правото на придвижване на лицето, същият имал притеснение, че може да бъде привлечен като обвиняем за

престъпление, което не е извършил. Установявала се причинно-следствената връзка от противоправното задържане и вредите. При определяне размера на обезщетението приложение намирала разпоредбата на чл. 52 ЗЗД. Моли ответникът да бъде осъден да заплати обезщетението. Претендира разноски.

В съдебно заседание ищецът С. Д. П., действащ лично и със съгласието на своя баща Д. И. П., редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа иска и моли същият да бъде уважен. Заявява, че не са представени документи, удостоверяващи консултации с психолог, за да не се утежнява делото. Претендира разноски по списък.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, редовно призован, чрез процесуалния си представител, оспорва иска. Не били доказани претърпените вреди и причинно-следствена връзка между тях и издадения акт, отменен като незаконосъобразен със съдебно решение. Вреди не можело да се докажат със свидетелските показания на родител, а чрез психолог и психиатър. За предоставената психологична помощ следвало да се представи касова бележка. Моли искът да бъде отхвърлен като неоснователен. Алтернативно – намален размерът на исканото обезщетение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

В писмен отговор на исковата молба се мотивира недоказаност на втората предпоставка за ангажиране отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, а именно – липсвали вреди. Прилага се копие на декларация, подписана от лицето, в която е отразено, че не се нуждае от медицински преглед. Не било представено съдебно-медицинско удостоверение, издадено след освобождаването на ищеца. Твърдените неимуществени вреди не можело да се доказват със свидетелски показания, още повече и с такива от лица от близкия кръг на ищеца. Не била доказана и причинно-следствената връзка между вредите и издаването на заповедта. От свидетелските показания се установявало поведението на лицето след задържането, но не ставало ясно комплексна ли е причината за това, имало ли други обстоятелства, допринесли за вредите, от къде точно бил източникът на евентуално причинени психически травми – от протеста или до задържането. Алтернативно – счита, че размерът на предявения иск е прекомерно завишен и несъответстващ на претърпените от ищеца вреди, поради което се дължало определяне на обезщетение по справедливост съгласно чл. 52 ЗЗД. Отбелязва, че смисълът на обезщетението е съразмерно овъзмездяване на негативните последици, настъпили в правната сфера на лицето, а не – предоставена възможност за обогатяване на пострадалия.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно призована, приема, че предявеният иск не е доказан по основание и размер, поради което същият следвало да бъде отхвърлен.

Въз основа на твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, установи следното от фактическа страна:

Със заповед № 4643з-116/05.02.2024 г. на старши полицай при ОСПС – СДВР /Г. И. И./ на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР на 04.02.2024 г. в 22:30 ч. е задържан за срок до 24 часа в помещение на 04 РУ СДВР С. Д. П.. Същият е освободен в 02:00 ч.

Заповедта е отменена с решение № 2023/29.04.2024 г. по АНД № 3548/2024 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав, влязло в сила на 03.09.2024 г.

По делото са изслушани свидетелските показания на А.-К. Р. О.. Свидетелят познава ищеца от две години и няколко месеца, били приятели. На четвърти срещу пети февруари 2024 г. били заедно в МОЛ „С.“ с общи приятели, а после - и на метростанция „В.“, когато ги спрели за проверка и ги задържали. Слезли от метрото и на излизане ги спрял дежурният полицай. Същият подал сигнал по радиостанцията, пристигнали още полицаи и започнали да ги „джобят“ и проверяват. Който имал документи, ги дал. Никой не се бил съпротивлявал. Проверката била извършена точно пред

метростанцията, пред стаичката на полица. След това влезли в стаичката на дежурния полица, където ги заплашили и нанесли удари и на двама им, като видял как С. се свил. Не знаел колко пъти са ударили С., но знаел, че са го удряли в корема и в областта на слепоочието. Говорили им по-агресивно и по-заплашително. Завели ги в IV РУ, където ги оставили в една стая и написали протоколи за задържане. Единият полица продължил със заплахи към С., посегнал към него, но този път не го ударил. Когато били там, С. бил по-притеснен и не изглеждал добре. Свидетелят не знаел дали ищецът е представил медицинско удостоверение.

В случая съдът кредитира свидетелските показания на А.-К. Р. О. относно факта на задържането, като обективно дадени предвид събрания по делото писмен доказателствен материал, но не и относно факта на нанасяне на удари на ищеца. По делото не са представени медицински документи, от които да се установи безспорно, че С. Д. П. е претърпял физическа увреда на процесната дата именно след побой от страна на полицейските органи, които са го задържали.

По делото са изслушани свидетелските показания на бащата на ищеца – Д. И. П.. Живеели заедно в един дом. Разказва, че синът му бил задържан с още момчета. Разбрал за това, след като се обадил на 112, защото синът му закъснявал, но не му бил звъннал. Отишъл в районното управление, където го видял много притеснен. След това не бил социален, искал да го карат, за да ходи на тренировки /футбол/, а преди ходил сам, изпитвал голям страх от полицаи, когато излизал навън. Обаждал се на баща си да го взима от училище. Спаднал и успехът му. Свидетелят разказва, че първоначално синът му не е споделил за боя в метростанцията. Твърди, че първо са го вкарали, където няма камери, и са му нанесли удари и шамари, както и, че съдействал на полицаите, казал бил, че нищо не е направил и че бил далече от това, което се е случило – имало побой, но той бил далече. Едва през септември, когато започнало училище, синът му започнал да излиза по-често навън. Свидетелят заявява, че е говорил с класните на сина му и те казали да вземе мерки и да потърси психологична помощ за него, детето било травмирано. Потърсил помощ при психолог, но не разполагал с доказателства за тези посещения. Казали му, че тази травма ще отmine.

В случая съдът кредитира показанията на свидетеля Д. И. П. в частта за психическото и емоционалното състояние на сина му, преценявайки заинтересоваността му от изхода на делото като родител. Не се приемат за безспорно установени нанесеният побой, доколкото липсват медицински документи, отразяващи здравния статус на детето, както и поради факта, че свидетелят не е очевидец на случката. Не се приема за безспорно установено, че са извършени консултации с психолог предвид психическото и емоционалното състояние на детето, доколкото липсват документи, удостоверяващи факта на предоставяне на конкретната услуга от психолог.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София-град формира следните правни изводи:

Искът е допустим като подаден от лице с активна процесуална легитимация, което твърди, че е претърпяло неимуществени вреди, и е насочен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто отменен като незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите /чл. 128, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 203, ал. 1, чл. 204, ал. 1 АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и чл. 205, ал. 1 АПК във връзка с чл. 7, ал. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 37, ал. 2 от ЗМВР/.

На основание чл. 7, ал. 1 от ЗОДОВ искът за обезщетение се предявява срещу органите, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите. Съгласно чл. 205, ал. 1 от АПК „искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите“, като в § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на АПК е дадена легална дефиниция на административен орган – „органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки

носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон, включително лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги“. В случая ответник е СДВР, доколкото издателят на отменената като незаконосъобразна заповед е полицейски орган от структурата на МВР.

Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС: „при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожяемите административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им“. Съгласно чл. 204, ал. 1 и ал. 2 АПК искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред или заедно с оспорването му до приключване на първото заседание по делото. Спазено е изискването по чл. 110 от ЗЗД, приложим на основание § 1 от ЗР на ЗОДОВ, регламентиращ общата петгодишна давност за инициране на производство за присъждане на обезщетение. Последното е преюдициален въпрос, чийто отговор определя и една от предпоставките за основателност на предявения иск за вреди.

В случаите, в които исковата претенция бъде уважена като основателна, се разглежда и акцесорното искане за присъждане на претендираната лихва, като за него също се изследва изтекла ли е или не погасителната давност. Началният момент за неговото предявяване е моментът на преустановяването на незаконните действия или бездействия на административните органи, съответно – моментът на влизане в сила на решението, с което се отменят унищожяемите административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване. Вземанията за лихви се погасяват с изтичането на тригодишен срок /чл. 111, б. „в“ от ЗЗД/ – предпоставка за разглеждане искането за основателност на вземането при преюдициално разрешен въпрос за основателността на главното вземане.

Разгледан по същество, искът е от части **ОСНОВАТЕЛЕН**.

1. Съгласно разпоредбата на чл. 203, ал. 1 от АПК физическите лица могат да предявят иски за обезщетения за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, като въз основа на препращащата норма на чл. 203, ал. 2 от АПК за неуредените въпроси субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ. Производството за обезщетения е уредено от законодателя в глава единадесета от АПК, към които препраща и чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ.

На основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ „държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове.“. Увреждането на физическите лица, претърпяването на имуществени и неимуществени вреди, представлява сложен юридически състав, чиито предпоставки следва да са налице кумулативно при търсене на отговорност на съответния административен орган. Ангажирането на отговорността и присъждането на обезщетение е допустимо при наличието на следните елементи: незаконосъобразен административен акт, вреда, причинна връзка между акта и вредата, а в случаите на деяние /действие или бездействие/, противоправност на деянието и причинно-следствената му връзка с настъпилата вреда. За целите на закона е от значение не съществуването на някаква причинна връзка, а същата да е пряка и непосредствена. Под преки вреди следва да се разбират онези, които са типична, нормално настъпваща по време и място последица от незаконосъобразния акт, действие или бездействие.

Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправното действие или бездействие, установения за незаконосъобразен акт. Липсата на който и да е елементите от посочения фактически състав води до невъзможност да се реализира отговорността на държавата и общината по предвидения от закона ред. В случая в тежест на ищеца е да докаже както твърдените претърпени неимуществени вреди, така и наличието на причинна връзка между тях и отменения акт на административния орган.

2. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материалния и процесуалния закон, като незаконосъобразният акт следва да е издаден и незаконосъобразното поведение да е проявено при или по повод административна дейност.

„Законодателят не е дал легална дефиниция на понятието „административна дейност“ за целите на ЗОДОВ за вреди в самия закон. Дефиниция това понятия няма и в други актове на позитивното право. Това налага установяването на съдържанието му по тълкувателен път. /.../ В чл. 1 подходът е друг. Посочени са два признака, които определят основанието. Първият е незаконосъобразността на актове, действия и бездействия. Тоест, индивидуализацията е направена не по функционалното съдържание на акта, действието или бездействието, а единствено с оглед на неговата законосъобразност. И вторият - при и по повод изпълнение на административна дейност. „Административна дейност“ е субективно, формално понятие, което изразява осъществяващия дейността субект. То не е функционално понятие, не съответства на различните функции, които органите и длъжностните лица по чл. 1 ЗОДОВ имат и които различни функции осъществяват чрез различни по своята правна същност актове и действия, съответно бездействия. Субектите по чл. 1 ЗОДОВ могат да изпълняват различни функции и задачи. Много пъти един и същ орган е натоварен с няколко различни по същността си функции - нормотворчески, контролни, правораздавателни, изпълнителни. Не вида на функцията и задачата, а качеството на правния субект на орган /длъжностно лице/ на държавата или на общината и относимостта на акта, действието или бездействието към това му качество /при и по повод/, е релевантно за отговорността по чл. 1 ЗОДОВ.“ /Определение № 6 от 16.02.2015 г. по адм. д. № 30/2014 г., смесен 5 чл. с-в ВАС/.

В конкретния случай с влязлото в сила съдебно решение е отменена като незаконосъобразна заповед, с която ищецът е бил задържан на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

3. Съгласно мотивите на Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС „държавата отговаря за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането, която отговорност е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите“.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ „държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице“.

С оглед горното и разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ следва да се установи наличие на причинно-следствена връзка между претърпените вреди и незаконосъобразния акт.

4. Наличието на всички елементи за ангажиране отговорността на държавата по реда на ЗОДОВ е предпоставка искът на **С. Д. П.** да бъде уважен като основателен, но съобразно частта, която е доказана.

Съдът намира, че в някои части претенцията за обезщетяване на претърпени от ищеца неимуществени вреди е неоснователна, а именно – нанасянето на побой върху ищеца от страна на полицейските органи по време на проверката и задържането. Не се доказва безспорно телесна

увреда у ищеца, а, както е и отбелязано от ответника, същият е попълнил декларация, видно от която не желае медицински преглед от лекар. Дори и да се приеме, че декларацията е попълнена от лицето в особеното му положение на задържан и същият не е разбрал в пълнота правата си, предвид и възрастта, на която е бил, то следва да бъде отбелязано, че след освобождаването му не е реализирал преглед с лекар, от съставените документи при който да се установи факта на телесна увреда. След като не се доказва фактът на побоя, не се доказва и твърдението за причинени именно от нанесен побой психически болки и страдания.

Съдът намира претенцията за обезщетяване на претърпени от ищеца неимуществени вреди за основателна в частта, касаеща факта на задържането. Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. В случая в хода на производството, конкретно от изслушаните свидетелските показания на бащата на ищеца, се установиха негативни преживявания за последния, изразяващи се в стрес, тревога, затруднения при посещаване на училище и тренировки. Действително съдът изслуша бащата на ищеца като свидетел, чиито показания кредитира, съобразявайки неговата заинтересованост от изхода на делото съгласно чл. 172 ГПК, като се отчита липсата на други писмени доказателства за психическото и физическото състояние на ищеца, както и, че показанията на роднините по права линия не са сред недопустимите по чл. 164 ГПК /така вж. решение по адм. дело № 347/2025 г. на ВАС/ и, че съгласно трайната съдебна практика настъпването на неимуществени вреди се доказва именно и основно чрез свидетелски показания, а именно – установяването на твърдените негативни преживявания да се извършва именно чрез разпит на съответните свидетели, които да познават ищеца отблизо, т. е. да са лица от близкото му обкръжение и да са били свидетели на емоционалното отражение на задържането върху начина му на живот /така вж. решение по адм. дело № 3578/2022 г. на ВАС/.

Дори и да се приеме, че в случая искът не може да се докаже чрез показанията на бащата на ищеца, то следва да се има предвид, че задържането, макар и за няколко часа, е вид ограничаване на свободата на придвижване на лицето и самият факт на това ограничаване създава предпоставки за настъпването на неимуществени вреди, които не се нуждаят от доказване. В този смисъл и решение по адм. дело 3360/2025 г., в което изрично е посочено, че „самият факт на незаконно задържане поражда неимуществени вреди, защото нарушава основното право на свобода и защото може разумно да се приеме, че всяко лице би изживяло стрес и уплаха при незаконосъобразно задържане. Създадените за времето на задържане дискомфорт и неудобства произтичат вследствие на незаконосъобразното изпълнението на принудителна административна мярка, каквато по своята същност е заповедта за задържане“. При това се формира изводът, че негативните емоции и чувства /предвид особената възраст на детето/, както и възприятието за случващото се /задържането от полиция в районно управление, в тъмната част на денонощието - през нощта на четвърти срещу пети февруари 2024 г./, са породени у ищеца от издаването на незаконосъобразния акт, обективиращ задържането, т.е. те са пряка и непосредствена последица от него. Не се доказва твърдението на ответника, че в случая не става ясно дали е имало други причини, допринесли за вредите, вкл. и дали евентуално източникът на причинените психически травми не е протестът, за който се споменава за първи път в писмения отговор по исковата молба. Доколкото част от твърдените вреди са доказани по основание, следва да бъде определен по справедливост размерът на обезщетението /по чл. 52 ЗЗД/, като се отбележи и, че самото обезщетение, което има компенсаторна функция, не следва да бъде източник на обогатяване за пострадалия. Съдът намира, че размерът на поисканото обезщетение е завишен и не отговаря на целта на закона да се възмезди лицето за претърпените от него негативни емоции и резултат на

незаконното ограничаване на неговото придвижване. Това е така, тъй като в понятието „неимуществени вреди“ се включват претърпените болки и страдания, които представляват негативни емоционални изживявания на лицето, намиращи не само негативно отражение в психиката, но и социален дискомфорт за определен период от време, а както се посочи вече, самото фактическо задържане и ограничаване на основни права на ищеца, предпоставят основателността на претенцията за обезщетение.

При това и въпреки, че не се сочи конкретен период, в който са претърпени твърдяните неимуществени вреди /така вж. решения на ВАС по адм. дело № 11979/2024 г., адм. дело № 5801/2024 г., адм. дело № 7415/2024 г. и други/, съобразявайки константната съдебна практика по подобни дела и размера на присъжданите по тях обезщетения и предвид възрастта на увредения, то следва да бъде определено обезщетение в размер на 2 000 лева /след превалутиране - 1022.58 евро/, като искът в останалата част до 3 600 лева /след превалутиране - 1840.65 евро/, а именно за сумата в размер на 1 600 лева /след превалутиране - 818.07 евро/ следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Горните изводи се основават и на утвърденото в практиката на ВАС, че след влизане в сила на съдебния акт, с които се обявява незаконосъобразност на акт, държавата дължи пълно репарирание на понесените вреди с оглед спазването на принципите на равностойност, ефективност, пропорционалност.

5. Налице е предпоставката за разглеждане искането за основателност на вземането за лихва при преюдициално разрешен въпрос за основателността на главното вземане.

В конкретния случай се констатира, че към датата на предявяване на исковата молба не е изтекъл срокът по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД, считано от датата на отмяна на акта /т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС/.

Основателна е претенцията на ищеца за присъждане на законната лихва върху сумата, представляваща обезщетение, считано от деня, следващ датата на отмяна на оспорения акт - 03.09.2024 г., когато е влязло в сила решение № 2023/29.04.2024 г. по АНД № 3548/2024 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав, до окончателното му заплащане.

7. С оглед изхода от спора и на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ в полза на ищеца се дължат разноси, представляващи държавна такса в размер на 5.11 евро.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ в полза на адвоката на ищеца следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение за осъществяването безплатно правна защита и съдействие /чл. 38, ал. 2 във връзка с чл. 38, ал. 1, т. 1 от Закона за адвокатурата/, съразмерно на уважената част на иска. Размерът на адвокатското възнаграждение се определя съгласно по чл. 8, ал. 1 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, а именно 369,6 лева или след превалутиране - 188.97 евро.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част на иска. Размерът на юрисконсултско възнаграждение се определя на 57,2 лева съгласно чл. 24, изр. второ НЗПП или след превалутиране - 29.25 евро.

Така мотивиран, **Административен съд София-град. Първо отделение. 85-и състав**
Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, с адрес – [населено място], да заплати на С. Д. П., ЕГН [ЕГН], действащ лично и със съгласието на своя баща Д. И. П., с адрес – [населено място],[жк]69А, вх. В, ет. 1, ап. 54, сумата в размер от 1022.58 евро – обезщетение за неимуществени вреди, причинени от незаконосъобразен акт - заповед № 4643з-116/05.02.2024 г. на старши полицаи при ОСПС – СДВР /Г. И. И./, отменена с решение № 2023/29.04.2024 г. по

АНД № 3548/2024 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав, влязло в сила на 03.09.2024 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта, до окончателното ѝ заплащане.

ОТХВЪРЛЯ В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ иска на С. Д. П., ЕГН [ЕГН], действащ лично и със съгласието на своя баща Д. И. П., с адрес – [населено място],[жк]69А, вх. В, ет. 1, ап. 54, срещу Столична дирекция на вътрешните работи, с адрес – [населено място], до пълния предявен размер, а именно - за присъждане на сумата в размер от 818.07 евро – обезщетение за неимуществени вреди, причинени от незаконосъобразен акт - заповед № 464зз-116/05.02.2024 г. на старши полицаи при ОСПС – СДВР /Г. И. И./, отменена с решение № 2023/29.04.2024 г. по АНД № 3548/2024 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав, влязло в сила на 03.09.2024 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта, до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, с адрес – [населено място], да заплати на С. Д. П., ЕГН [ЕГН], действащ лично и със съгласието на своя баща Д. И. П., с адрес – [населено място],[жк]69А, вх. В, ет. 1, ап. 54, сумата в размер на 5.11 евро, представляваща държавна такса за образуване на производството по делото.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, с адрес – [населено място], да заплати на адвокат Й. Е. А. от САК, с номер по Единния регистър на адвокатите [ЕГН], с адрес в [населено място], сумата в размер на 188.97 евро, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществените безплатно адвокатска помощ и съдействие.

ОСЪЖДА С. Д. П., ЕГН [ЕГН], действащ лично и със съгласието на своя баща Д. И. П., с адрес – [населено място],[жк]69А, вх. В, ет. 1, ап. 54, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, с адрес – [населено място], сумата в размер на 29.25 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: